

עלית לתרופה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

'שמוח נפשך בכל עת במה שאתה חפץ להיות נמנה עמנו בר"ה'

יוס ב' תצא תקצ"ט אומאן.

רב חסד יגמל חסד ויטיב לכם ולנו הפתיחה וההתימה לחיים טובים לחיים אמתיים ארפים ולשלום.

היום אחר תפלת שחרית באתי לפה לשלום. תהלה לאל מה גדלו חסדיו ה' שגיתיו גם בשנה הזאת לבוא לפה להקיץ עצמי על ראש השנה הקדוש הבא עלינו לטובה. מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי. ואי אפשר להאריך עתה בזה. כי לא יספיקו כל ימינו הודות ולהלל ולשבח וכו' למי שעשה לנו את כל הנסים האלה וכו'.

ובבואי לפה מצאתי מכתבך והיה לי לנחת גדול. ועתה בעת תפלת המנחה קבלתי עוד הפעם מכתבו. השם יתברך יגמור חסדו עם בנו שיחיה לתמכו ולסעדו לגמור רפואתו בשלמות מהרה אמן כן יהי רצון: וגם מהפיקווקים שמכר היה לי לנחת. אך יש בלבי עליך בני חביבי על אשר חושב הרבה ומתפחד הרבה בכל סבה קלה שעובר עליך. הלא אתה רואה בעיניך שהשם יתברך עושה עמך חסדיו בכל עת. לא כחטאינו עשה לנו וכו'. ואתה מתפחד ומתבהל ביותר בכל עת. בטח בה' כי לא יעזב אותך לעולם.

חזק וחזק ושמוח נפשך בכל עת במה שאתה חפץ להיות נמנה עמנו בראש השנה הבא עלינו לטובה האיום והנורא מאד. מכל שכן כי קיינו לה' שתוציא מכתב אל הפעל ותבוא לפה בשלום בשמחה. ובעל החמלה יחמל עלינו ויונינו הדרך לתשובה הנפתח בחדש אלול. כי בודאי השם יתברך והצדיקים עושים את שלהם תמיד ועוסקים בזה בשלמות להמשיך הדרך הקדש הזה מחזק בכל שנה ושנה בחדשים נפלאים ונוראים מאד מאד. כי מאד עמקו מחשבותיו יתברך. אך מי יתן שנוכח גם אגחנו להאמין בזה בשלמות.

נתן מברסלב.

שיעורים קבועים

יום	תאריך לחודש	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות ח"ב	עמוד היומי ח"ג	הדף היומי בימות בעילה
שבת	יד	צ.	קמו	קסב:	נד
א	טו	צ:	קמו	קסד:	כה
ב	טז	צא:	קמו	קסה:	כו
ג	יז	צא:	קמט	קסה:	כז
ד	יח	צב:	קנ	קסה:	כח
ה	יט	צב:	קנא	קסו:	כ
ו	כ	צג:	קנב	קסו:	ג

על הפרשה

יש טוב שממתין לך בחוץ

אף אחד אינו אוהב שמשליכים אותו מחוץ לאזור הנוחות, אבל אחרי שהוא שב משם עמוס אוצרות ורווחים הוא מלא תודה

קטנות אמנם, אך עם זאת עליונות מאוד, הן באות ממקום רחוק מאוד 'ממרחק תביא לחמה'. כל קדושה שמופיעה בחיינו וחוצצת אותנו מהחולין, אפילו לרגע קט - נס היא. בעיצומו של יום מיוגע ומפוזר הנך תולש את עצמך לבית הכנסת סמוך ומכריח עצמך למלמל תפילת מנחה רגע קודם השקיעה, והנה אספת לסלך 'אפרוח' או 'ביצה'. זהו עולל של קדושה נשגבה. עיניו סתומות וכמעט שאינך חש באורו, אבל דע לך ש'האם' רובצת עליו, קדושה נפלאה חופפת עליו.

מוטל עליך לטפח את אותן קדושות, לגדלם מקטנות לגדלות, אבל עליך לזכור שאינך רשאי לקחת את האם. המשמעות היא שאנו מסוגלים רק לאסוף את קצות החוטים, לעולם בחיינו לא נדע מה פעלנו ועם מה עסקנו. אל תנסה לחשוב שהנה הבנת הכל, 'שלח תשלח את האם' - הנח לדבר בעצמו להיות שם מעליך ואל תכריח אותו לרדת ולהיתפס בהבנתך.

קדושה בשביה

וכאן אנו שבים לציווי הפותח את הפרשה 'כי תצא' כמו שיש קדושות הנמצאות בחוץ יש קדושות שמקומן רחוק יותר - מעבר לקווי האויב, וכדי להשיג אותן מוכרחים לצאת למלחמה. פרשת השבוע עוסקת במלחמת

הרשות שמטרתה לפרנס ולשפר את הכלכלה. מסופר בגמרא (סנהדרין דף טז.) על חכמי ישראל הנכנסים לדוד המלך ואומרים 'עמך ישראל זקוקים לפרנסה' והוא משיב להם 'לכו והתפרנסו זה מזה' כיוון שהם טוענים 'איך הקומץ משיביע את הארי ואין הבור מתמלא מחוליתו', מורה להם המלך 'לכו פשוטו ידיכם בגדוד' - צאו והילחמו. המטרה במלחמה היא 'ושבית שביו'. שוב בשלום אך הבא עמך שבויים, הרחב את גבולותיך.

גם בעבודת הפרט יש רגע של ציווי 'כי תצא'. איננו אוהבים שמטרידים אותנו ואף אחד אינו מחבב את הפקודה 'צא!'. אבל נס שמימי מוביל אותנו שוב ושוב אל מחוץ למעגל הנוחות. אדם סבור שכבר הכניע את היצר ומצא מנוחה, והנה שוב מתעוררות ניסיונות והשלווה מתערערת. הרגע הזה מטריד אבל הוא תחילתה של התרחבות נוספת. יש דברים טובים שלעולם לא היית פוגש אילו לא אילצו אותך לצאת החוצה, ישנן קדושות יקרות השייכות לך ולא היית יודע על קיומן אם לא היו מפריעים לך, נלחמים בך. מצוות 'כי תצא' מורה לנו כי כאשר מאורעות החיים מביאים עלינו ניסיונות והפרעות עלינו לראות בהן ישועות עתידיות, ניצחונות ואוצרות.

איש אינו אוהב מלחמות אבל העולם מלא במלחמות, אדם זקוק לבית אבל הוא מוכרח לצאת גם אל החוץ, פרשת השבוע פותחת ב'כי תצא' ומדברת על 'ציאה למלחמה, משום שהמלחמה גם היא חלק ממצייאות האדם בעולם וגם לשם מלווה אותו התורה הקדושה. בהמשך הפרשה מדובר על עוד סוג של 'ציאה החוצה, יציאה לדרך, גם במלחמה וגם בדרך יש דברים ששייכים לך ואתה מוכרח לצאת לשם כדי למצוא אותם.

מצוות שילוח הקן המופיעה בפרשתנו מתרחשת כאשר אתה נמצא בדרך, כמו שכתוב 'כי ייקרא קן ציפור לפניך, בדרך...' המאורע הזה עתיד להתרחש בשעה שהינך שרוי בדרך, ורבי נתן מלמד (ליקו"ה י"ד שילוח הקן, ה) איך מצות שילוח הקן רומזת לתיקון וביורור הנפש של כל יהודי. דרך היא מצב של גלות וטלטול, הגלות היא גלות השכינה שנאמר עליה 'כציפור נודדת מקינה'. בגלות מתלבשת כביכול השכינה בנפשו של היהודי הנע נד בגלויות נפשו ורוחו. הסיבה לאותן גלויות קשורה ליבכל עץ, והכוונה לעץ הדעת טוב ורע, מי שטרם זכה להפריד בין הטוב והרע סובל ממנו. כי יש אילנא דחיי

ואילנא דמותא - [אילן של חיים ואילן של מוות], והגלות היא התנדנדות בין שני העצים, הטוב והרע.

שילוח הקן

אבל באותה דרך של טלטול וגלות לא משאיר הקב"ה את היהודי לבד, הוא מפזר לו מתנות ואוצרות בדמותם של 'אפרוחים' או 'ביצים' הרומזים לקדושות נפלאות והזדמנויות פז. הגלות איננה גן עדן אבל היא כן הדרך לשם, והדרך הזו נסללת באמצעות המציאות הטובות שמזדמנות לאדם כל הזמן, תוך כדי המעברים והבלבולים שמופיעים בחייו. המציאות הללו אמנם אינן בשלות והשלמות מהן והלאה, אבל הם באות מארץ מרחקים. 'האם רובצת על האפרוחים או על הביצים', מסוככת על הקדושות הקטנות הללו קדושה עליונה, שכל נשגב ונפלא.

וכאן פונה התורה הקדושה לכל אחד ואחד ומדריכה אותו 'לא תיקח האם על הבנים', זהו לימוד יקר ונפלא: חיינו רצופים בנפלאות, גם כשאנו שרויים בגלות ובצער השגחה עליונה נוטה אלינו חסד. יום יהודי פשוט רצוף קדושות יקרות

רבי"ל אמר (ליקו"מ פ"ז תנינא), תיקון לכל עניני הקדושה, לעיין בתורה ו', ולעשות עמו איזה עבודה בעבודת השי"ת, ועל ידי זה יתקן הברית. לכן התעוררנו לבאר תמצית העניין המתגלה בתורה זו, שיהיה כעין מפתח לזכות הלבין, ולקיים איזה עבודה למעשה על פי תורה זו - התורה שיש בה כוונות אלול.

[חזאת למודעי שתורה זו עמוקה מיני "ים", הבאנו את ראשי הפרקים של התורה, ובארנו בס"ד כלליות הענינים בדרך עבודה והתחזקות, ואין כאן המקום להאריך בביאור כל התורה לעומק, והמשכיל יוסיף לקח, ללמוד בפנים [התורה].

חלק א'

א. כי צריך כל אדם למעט בכבוד עצמו ולהרבות בכבוד המקום. כי מי שרודף אחר הכבוד, הכל חוקרים אחריו על שחולקים לו הכבוד הזה. אבל מי שבורח מן הכבוד שממעט בכבוד עצמו ומרבה בכבוד המקום, אזי הוא זוכה לכבוד אלוקים, ואז אין חוקרים על כבודו אם הוא ראוי או לאו, ועליו נאמר 'כבוד אלקים הסתר דבר' כי אסור לחקור על הכבוד הזה.

"כל אדם" הרוצה להיות נקרא בשם 'אדם', "צריך" שיתברר לו מה הוא צריך באמת. והוא "למעט בכבוד עצמו" להשתדל למעט לרודף אחר כל דבר המגדיל את יישותו ועצמיותו, קבלת כבוד מאחרים, הגדלת סיפוק העצמי של ריבוי הצלחות, או רדיפה אחר תענוגות. "ולהרבות בכבוד המקום" לחשוב מכבוד שמיים. להרבות בתורה תפילה מעשים טובים וטהרת המחשבה, הכל מתוך רצון ואמונה שיתגדל כבוד ה' על ידי מעשיו.

ב. כי מי שרודף אחר כבוד עצמו, אזי הוא זוכה לכבוד של מלכים. הדרך שמשערים ומודדים כבוד של מלך הוא לפי מה שחוקרים ויודעים מעושרו וגבורתו. וכך הוא כל כבוד של עולם הזה, שאדם מחפש סיפוק וחיות, לפי הצלחות שאפשר לספור ולמנות עושר, גבורה וחכמה וכו'. והוא השורש לכל מה שעובר על האדם סבל ועגמת נפש, כי תולה כל סיפוקו וחיותו בדבר הנתון לחקירה ובדיקה, וכיון שחוקר רואה שאין הולך כסדר, לכן מאבד השמחה והחיות - ועל זה נאמר 'כבוד מלכים חקור דבר'.

אבל כאשר ימעט בכבוד עצמו, וירבה לחשוב מכבוד ה', אזי הוא זוכה לכבוד אלוקי - שהוא השגת עולם הבא, נועם ועונג של דביקות והתנוצצות הדעת בגדולת כבוד השי"ת.

[ובעומק יש בזה כמה וכמה אופנים: א. התעוררות הרגשי כבוד ויראה מכבוד ה', כמשל התעוררות רגשי כבוד כאשר עומד לפני אדם חשוב, שהוא עונג גדול ביותר. ב. התנוצצות הדעת בשענה שזוכה לעשות איזה מעשה טוב שכעת ממש נתגדל ונתכבד על ידו כבוד ה', שיש בזה עונג נפלא שיודע שבמעשיו הוא פועל למעלה. ג. נעימות גדולה ביותר של

כבוד נורא, מה שהשי"ת מכבד אותו ונותן לו הזכות שהוא דייקא שישם הכתר על ראש המלך. והוא כמשל התעוררות רגשי כבוד עצמי שיש למשרת בעת שיש לו הזכות לשרת אדם גדול וחשוב.]

כי בוודאי שורש החיות שבנפש הוא כבוד, ולכן אי אפשר לבטל לגמרי הכבוד עצמו, אלא על ידי שיוכה להכניס במחשבתו כבוד ה', ואזי יזכה לכבוד אלוקי. "כי יש מי שמקבל הכבוד מהשי"ת בעצמו, בבחינת כבוד אלוקים, שהשי"ת בעצמו נותן לו הכבוד" (ליקו"ה הל' אפוטרופוס א').

כאשר משתדל האדם להכניס בדעתו מחשבות של כבוד ה', ולהחיות עצמו בזכות שיש לו לכבוד המלך, אזי אי אפשר לחקור על הכבוד הזה, כי הוא חיות תמידי שאינו תלוי בשום סיפוק

הנותן בים דרך

ענין פנה"ב כמובאר שם במאמר.

דרך האדם להתבלבל מריבוי הדרכים, הוא אינו יודע מתי עליו להלך בדרך זו ומתי ברעותה, מתי מבקש ממנו השי"ת שיתאמץ לפרוש מן העולם ואימתי עליו להתבטל לפני רצונו ולידע כי הוא סבבו למקום על מנת שיחשוב מכאן מחשבה אחת של אמונה שמחה והתחזקות ויתקן מקום זה, בלבול זה גורם לו לאדם לחלישות הדעת עד כי הוא מחליט בדעתו שאינו שייך לעבודת ה' וידי רפות הימנה.

הדבר קשה שבעתיים קודם יום הדין, יום בו בראש השי"ת את העולם והוא חוזר לתקנו מחדש לדון כל אדם, איך תעבור עליו השנה הבאה ובאיזה אופן יתקן את מה שעליו לתקן לעלות ולברר, וביותר מתגלה ביום זה הארת כבוד השי"ת ומלכותו, עד כי בקש מירשאל ברב רחמיו "קראו לפני מלכותי כדי שתמליכוני עליכם", אך כאן האדם מונע מעצמו את הארת הכבוד ואינו יכול להמליך את השי"ת כראוי, שמעשיו גורמים לו שנופל לדינים רח"ל, דהיינו שסבור שהוא אינו מגלה את מלכותו ית', הוא חושב שאין לו חלק ונחלה בגילוי הכבוד, שכן אינו יכול לעבוד את השי"ת כראוי.

לכן הקדים השי"ת ברחמיו את ימי אלול בהם מתגלים רחמי השי"ת בהארה נוראה עד שיש בנו כח להמשיכם על כל השנה כולה, שנוכל להאיר את כל הבריאה באור השי"ת, לצאת מאחיזתנו ושקיעתנו בכבוד עצמנו, להמלט ממבוכות השכל וטעויותיו לפיו הוא כולו נסוב סביב כבוד עצמו, וסביב הגאווה העצבות והיאוש הנמשכים מאחיהו זו, ולהביאו לחיות באור פני מלך חיים, בחיי נצח שחי בכבוד השי"ת והוא מעלה הכבוד ומרוממו בכל עת ורגע.

בימים אלו נפתח שורש מידת הרחמים בהם מאירים על האדם שמות קס"א וס"ג, שהם הדרך לראות בכל עת ורגע כי הוא ממליך כעת את השי"ת, ובפרט בימי ראש השנה הק' בעת תקיעת שופר, כמבואר בארוכה בזוה"ק ובכתבי האריז"ל וכמו שהאריך בו הרבה בלקו"ה.

יציאה זו מן המצר היא עיקר מידת הרחמים בהם האדם יוצא מכלאו שם נפתח בעוונותיו, אסור בכבלי כבוד, ומתענה בעינוי ויסורי הנפש בכל דבר שלא נעשה כפי רצונו וסדר שקבע לעצמו, שערי רחמים אלו נפתחים בחודש אלול. שמות אלו שמאירים בחודש אלול, הם שורש מידות הרחמים, שיכוון לבו תמיד להשי"ת שידע שצריך להתאחד בכבוד השי"ת, הן בעבודת הרצוא לעסוק בעבודתו ביראה ואהבה, להזהר מלשכחו, להתמיד בעבודת התפילה להתאמץ לכוון בה יותר ויותר, ואף אחר שעולה בהר ה', ונראה שמגיע להשגות גדולות, על אף כל זאת ידע שלא התחיל עדיין להגיע למה שצריך, התכלית אליה הוא שואף והסולס בו הוא מנסה להתקדם אינו נמדד בהצלחות והספקים, אלא בכבוד השי"ת במה שמעלה את השכינה והוא יודע תמיד שעליו להעלות עוד הרבה את השכינה הק'.

וכן להיפך בבקיאיות שבצד השוב, לידע בכל זמן ואופן כי השי"ת נמצא אתו עמו ואצלו, ומתכבד על ידו, ואף אם היה טרוד כל היום כל היום אחר מתחבר למה שכיבד היום השי"ת, שהוא מבקש כעת אחר רצונו, השי"ת מתעלה ע"י המצווה אותה הוא עושה עכשיו, והנה הגיע לתכלית אותה הוא מבקש להעלות כבוד שמים. יזכור השי"ת לחפש ולבקש תמיד אחר כבוד השי"ת, ובעיקר למצוא את הדרך ונתיב במים רבים עד שזוכה להכתב ולהחתם בספר החיים, באור פני מלך חיים, (נערך מתוך שיעור ע"פ הבנת הכותב) אכ"י.

ג ש מ

של כמות ואיכות. ובזה יכול להיות 'בקי ברצוא ובקי בשוב', היינו מצד אחד לא יסתפק בקדושה שיש לו, אלא ישתוקק תמיד ברצונותו ויכסופים להרבות עוד ועוד כבוד ה'. אך מצד שני, גם אם נופל ח"ו, ומאבד חלקי הקדושה שלו, בכל זאת לא יחלש בדעתו, אלא יתחזק מאוד לידע שהשי"ת איתו ואצלו, ועדיין כבוד ה' עליו כל זמן ששם ישראל עליו, ויתחדש מעתה להרבות בכבוד ה' מה שיכול לעשות במקומו.

והוא עיקר האור ו"דרך" ההתקרבות להשי"ת שצריך התלמיד יהושע לקבל מרבו. זה עיקר אור הצדיקים, שרוצים להצילנו משכחת התורה, ונזכור תמיד לחשוב מכבוד ה'.

נועם השבת

נבא לקבל קדושת ימי אלו ושבט פרשת כי תצא לאור ביאור דברי מרורים'ת בבל שבת ה' ז - שבוע מתואר איך ענין שמירת השבת מכה להכנס לחורן התשובה ולקבל ימי אלו כראוי.

לשון מדרגות

וע"ש (לקר"מ יו) מה שכתוב שצריך להיות בקי בלילה מי שרצה לשוב בחינת בקי בעל בקי בנפשו, בחינת אם אסק שמים שם אמת ואציה שאלו הנה יכו, שאפילו בקל הירידות שבעולם אפילו בשאלו תחתית יתחזק למצוא את השם יתברך לשוב אליו, בחינת ואציה שאלו הנה יכו, וענין שם מה שכתוב בסוף שיעורנו ויעשה אדם לשבת על הכסף כי עקר התשובה בשבועות ביוזנו ידם וישתק ויסבל שפיתו דמים להגיע ידם שיהיה השמאל יכו וע"י ויעשה אדם יכו, בחינת ג' נקודות, בחינת משה יהושע ואהל מונה, שם בחינת חקוה ולבנה וכי שה' בחינת ג' מצוות שצטוו ישראל בניסוחם לארץ ישראל שהם לכתוב ידוע של עקלה ולמנוח מלך ולבנות בית הבחינה וכי, ענין שם לז' זה היטב.

אחרי שפחת לגלות כח קדושת השבת והלהיב לבנינו להבינן שכל דרכי התשובה כולם הם ממש ניתנים במתנה ביום השבת ויש לקבל שבת בהתעוררות וכונה זו לקבל דרכי תשובה אלו בכח קדושת השבת, הנה בזה ממשיך להזכיר את המבואר בהמאמר הזה. ומפליא הדבר שהרי בכל מקום בפתיחת דבריו מזכיר קיצור דברי המאמר וממשיך לבאר את המתלה לאור דבה"ק, אבל שונה הדבר באת ההלכה כי מזכיר דברי המאמר תיפק ומיד לענין מה שפחת לגלות בענין כח אור השבת. ולכן עליו לבאר את כלל ענין הקשר לכה השבת לאור פתיחת דבה"ק שתשובה הוא בחי' שבת, שהוא כולו השגות אלקות כולו עוה"ב כ"ל, לראות איך כל הענין שנוכח בדברי המאמר, כולם קשורים לקדושת השבת.

רבינו ד' לפתח מאמרו זה (לקר"מ יו) כאשר ישב באימה גדולה על הכסף ואמר 'כאשר יושבים על הכסף אזי הוא אדם, ובדברי המאמר ביאר שיעקר מה שאדם צריך הוא לזכות לכבוד אלקי, וזאת ע"י שיעטעט כבודו ויצא מהעסק בריצונו וכבודו, ולא יעשה עסק ממה שעושר עליו, אשר זה עיקר אחיזת מידת הדין באדם כי ע"י חייו אינם חיים ואינו יכול לבא לתשובה, ולזה יתברך למצוא ההתדבקות בכבוד אלקי שכל ליבו משתוקק למציאת רצון וכבוד השי"ת וכל חייתו הוא מה שזוכה להיות יהודי שמעלה נחת רוח וכבוד להשי"ת, וזה כל הפצו בחיים, עד שאפילו אם מרגיש שהוא אינו יכול לזכות לכלום, ועומדים לפניו מניעות עצומות, לא יעשה חשבון על ידו, זה כי מה איכפת לו מעצמו, הרי אם כבוד השי"ת יתעלה ע"י עבודתו ותשובתו אפילו קצת, הרי הכל כדאי.

עבודת הבקיות בריצונו וטוב

וכן כל סדר עבודתו הוא להיות יותר קרוב להשי"ת, והינינו להיות בקי בריצונו, שגם אם זוכה למעמד ומעלה לא יעמוד בזה שהוא מצא מקומו ומנחתו, רק יבקש מהו אמיתות דרך העבודה לכבוד השי"ת בתפילה ובדרכי העבודה המבוארים בספרה"ק, שזה ענין מ"ש אם אסק שמים אם אתה וגוי שאפילו עלה לשמים הרי לא גמר חיוב עבודתו כי השי"ת גדול מאד בחי' שם אתה, ויש לבא להשגה והבנה חדשה בגדולת השם להתייש יותר ולבא להמבואר בספרה"ק לפי דרגתו.

וכל זה הוא רק חצי ממצייאות עבודת האדם, כי כמו שזה קשה מאד הרי יש ענין של בקי בשבוע שבו הוא קשה וכבד מאד, והוא מה שכמו שהאדם צריך להתחזק מאד בעבודת השם גם בכל דרכי הרשות שהוא בחי' שוב, בזמן שיושב בבית וכו' הרי יש במציאות מה שעושר על כל אדם נסיונות ומניעות שאין לשער באופן שמחלישים הדעת ומפלים את האדם ולבו נשבר בקרבו על שאינו מגיע למה שרצה, ועליו להתדבק בכבוד האלקי ככל לא הסתכל על זה ולא וכו'.

ועיקר הפתח להיכנס לשני דרכי התשובה בקי בריצונו ובקי בשבוע, הוא ע"י מה ששוקק דומם כאשר שומע בזינו ואינו מדקדק על בזיון כבודו, וכך גם עוסק בתשובה בפשטות להתחזק וכו' ולהתודות ולהבין מה עליו להתעורר, שזה בחי' שומע בזיון, ובכל זאת אינו נשבר, אדרבה יכול לסבול האמת להמשיך לסדר עבודתו במנוחה ובהתעוררות, כי אינו נשבר ממה שכיבא ומעמד הנפש, בזה האדם חזר להיות אדם ונכלל בכבוד אלקי בשמן משחת קודש באור המוח והדעת, וע"י מתבטל מידת הדין מעליו. וכמובן שהוא עיקר המעמד המצב שיעליו להיות ביום ראש השנה יום הדין, כי מי שהוא במצב זה אין חוקרים עליו כלל, והדין נמתק מעליו וזוכה במשפט. וזה בחי' אדם היושב על הכסף היינו שחוזר להיות אדם, להיות שליח של השי"ת בעולם וע"י מקשר מציאות הכבוד לתוך העולם הזה, וממתק הדינים וכו' ההסתרה, וזוכה לחיים טובים.

כלליות דרכי העבודה המרומזת באת א'

והנה בזה זוכה האדם להשראת הכבוד האלקי בעולם, לקשר המרכיב שעניינו קשר חלקי את א"י שזה מרמז על דרגת אדם אל"ף ד"ם, אל"ף ששולט ומכניע הדין שבבחי' דם בחי' מידת הדין, וכלל עבודת האדם מרומז בשלשה חלקי את א"י בבהמה דרכים: כי נקודה העליונה מרומז: א. על עליית האדם כאשר מצליח להבין ולהשיג דרכי עבודת השי"ת בבחי' אם אסק שמים, וחי עם התעוררות גדולה. ב. למה שמתעורר מחדש לעבודת השם בעונתק יותר, בבחי' בקי בריצונו. ג. שזה בחי' בנין בית הבחירה. ד. והוא בחי' אור פני משה בחי' אור החמה, אשר בו נכלליו שלשה בחי' (שהם נגד ג' הקצוות של א"י) ששומע וראה ומבין, כמי' פן יראה בעיניו וגוי בבחי' ת.ב.ד. והוא ענין אינו לודי' שמרומז באל"ש של אל"ל.

נקודה התחתונה של הא"ף מרומז: א. על מה שהאדם ס"ג אחר לבור בחי' שבירת הכלים. ב. מה שהעבודה הוא בדרך של התחזקות בקי בשבוע. ג. שזה בחי' מלחמה בעמלק, שהוא רוצה להפיל האדם מההתחזקות לחשוב שאין לו תקוה והצלחה. ד. שזה בחי' הוושע בחי' לבנה. ה. שהוא ענין 'ודדי' ל"י שמרומז באותיותו ל"ש של אל"ל.

והוא'ו שבמצע הא"ף הוא בחי' מצות העמדת מלך, שאינו מתפעל כלל ממה שעושר עליו, רק כולל הנפילה לתוך סדר עלייתו לכבוד אלקי.

כראוי לעבודת השם וכו'. ולכן מרומז דרך התשובה בחינת אלו, כי בימי אלו יש להתעורר בכל פעם מחדש להזכיר היכן אני בעולם, ואפילו אם כבר נפל וכו' יתחדש להתעורר להיות אני לודי' במה שיכול ללמוד להתפלל ולהתעלות, או שיתחזק מיד לידע שהשי"ת איתו בחי' ודדי' לי, ואחר שמתחזק יתחיל לבקש ולחפש מה שהוא יכול כעת להתעורר יותר וכו'. הרי כבר פתח לבאר מהו דרך התשובה.

כי א"פ ששתשובה הוא כפשוטו להתחזק ולהתודות וכו', הרי באמת עיקר התשובה הוא לבא בכל פעם להבין יותר, אשר השלימים זוכים להשיג יותר גדולת השי"ת וכו' וגם אנתנו נבא להביא כל לקבל עול מלכות שמים באמת יותר עד שצנצולי יותר ויותר, כי תשובה הוא בחי' שבת שכולו עוה"ב. היינו השגת אלקותו ית מדרגתו לדרגתו. זה כלל המובן מדברי המאמר ע"ש.

דרכי התשובה מאירים באור השבת

והנה נבא להבין איך כלל ענין הכבוד האלקי ומה שהתשובה הוא דרך, כי תמיד יש לבא להבנה חדשה ולהתעורר מחדש לתשובה, וגם כלל ענין הכח לחזור להיות אדם להנצל מהדין ע"י הבקיות בריצונו ושוב, כל זה נמשך בכל שבת, והוא עיקר העבודה בכל שבת להשתדל לעורר בלב את אלו העניינים, כי כאשר נתחיל לעסוק בעבודת התשובה בימות החול בפרט בערב שבת, ואז ביום שבת קודש נבא להבנה חדשה היינו שנוכח לקבל שבת כראוי להבין אור האמנה ולהשיב מחשבת לב אמונה למצוא תוספת להשיג שייך לנו באותו עת. כי בימות החול עיקר עבודת האדם הוא בדרך מלחמה, כי אין לאדם מנוחה והוא טרוד ומשועבד וכו', ועבודת האדם הוא להתייער בתורה ועבודה, ולהתאמץ לאחוז בכח בעצמו בדרכי הרשות לתאם צד העד וכו', והרי ענין זה הוא פשטות דרך התשובה, שיש להתאמץ לשבר ליבו להכנס לעול קיום התורה, להתחזק ולקבל עול עבודת השי"ת.

אבל בלי כל השבת אי אפשר לאחוז בזה כראוי, כי אם מצליח ואינו יודע לבא לאור הכבוד האלקי להבין להמשיך לשוב בתשובה, הרי עוד לא שב לשב שצריך לבא, ורק באור השבת זוכה כאשר יתעורר באור השבת להבין שיש כזה עונג בעבודת הבורא בכל לב, והשי"ת גדול מאד וכו'. ואם במשך השבוע לא הצליח לעסוק בתשובה מחמת הטרדות ואולי גם הנפילות, אז יקבל שורש דרכי הבקיות בשבוע, כי אור השבת הדעת שמאיר בלב כל אדם הוא הדרך להכנס לדרך התשובה להבין שהוא דרך, ותמיד שייך ללכת להמשיך בדרכה, ובוה גם יעורר ליבו לדרך התשובה של בחי' ימות החול וימשיך קדושת שבת לתוכה שיתגלה דרך שלם של תשובה, שייך שיהיה יחזיק מעמד להתקרב להשי"ת באופן שיכול, ולראות מה תכלית מעשה התשובה להגיע להתחזקות להשי"ת, בבחי' יום תרועת מלך כבוד אלקי, שעליו להתעורר מאד לזכור ענינו ולהלכ בו בשבת קודש.

באור השבת טועמים מהכבוד האלקי

וכך בכח קדושת השבת נתקרב גם אנתנו להבין קצה ענין מציאות הכבוד האלקי שזה עיקר כל אדם, ונתחיל להרגיש איך באמת עיקר העבודה הוא ע"י הבקיות וריצונו ושוב, כי באמת זאת עיקר עבודת היום לבא להתקרב לבחי' כבוד אלקי, שהוא בחי' שמן

שבת ב'ז ת'שיג

משחת קודש אור המוחין שמאירים בשבת מדרגת לדרגת, כי הדעת נפתח לכל אדם ביום השבת.

והנה בערב השבת נכשל האדם, כי נבא בערב שבת לתקן את העולם כדי להרימו לתוך מציאות התגלות כבוד השי"ת, לגלות שהשי"ת ברא ומחדש הכל ועושה נפלאות גדולות, אבל חטא בעין הדעת וכמעט שנמו וכו' אלא שישא זכאי חכה מיד להכנס לקדושת השבת שהיא הגינה עליו, כי א"פ שחטא וכו' מעלתו הרמה נאבד והלך, והיה יכול להתיישב מאד מאד מגודל נפילתו, הרי שבת הגין כאשר זכה לשמור השבת ויצא מאחזית הרע והתחיל לחזור להשיג כבוד השי"ת ועשה תשובה מתוך הרגשת נוראת גדולת השי"ת א"פ שנפל כל כך, הרי בזה נמשך דרך הבקיות ששוב לטווח ממה שעושר עליו. והוא התעורר גם לעבודת הריצונו של העליה לאור המוחין ביום השבת, ופתח לשבח ממוזר שיר ליום השבת שהוא שיר של יום השבת תכלית שלימות עבודת האדם, וא"פ שלאורה הוא איבד כל כך הרבה מדרגות לא הסתכל על זה והיה בקי בשבוע וגם עלה לשלימות העבודה לתקן שיר של יום השבת בחי' בקי בריצונו, כי בכח השבת חחרים להיות אדם לשלוט על הדינים והם מתבטלים ויכולים להיות מלא תודה להשי"ת כמו אה"ר ששמח על מה שישא בדימוס זכאי בדין, והתחיל התחלה חדשה, והרי אז בשבת נשלם מציאות אדם כי ביום שנובא נפל ממה שהיה, אבל בשבת אמר שירה ומצא דרך עבודת הבורא לשיר טוב להודות לה ולזכור וגו' ולהתענג בנועם בחי' עוה"ב, ולהתחיל מחדש לעבוד להתקרב להשי"ת.

כי קדושת השבת הוא תכלית הריצונו והעליה של כל אדם תכלית הריצונו, והוא מה שעליו לבקש בכל שבת להתחיל מחדש לבא לאמונה ואור הכבוד האלקי להתחזק מאד, ואיך מכה להבין מהו ענין כבוד אלקי ענין רצון וענין בקי בשבוע, הרי זהו עיקר עבודת היום בכל שבת קודש לבא להתקרב לבחי' כבוד אלקי, שהוא בחי' שמן משחת קודש אור המוחין שמאירים בשבת מדרגת לדרגת, כי האדם נבוא בערב שבת לתקן העולם כדי להרימו לתוך מציאות התגלות כבוד השי"ת לגלות שהשי"ת ברא ומחדש הכל ועושה נפלאות גדולות, אבל האדם חטא בעין הדעת וכמעט שנמו וכו' אלא שישא זכאי חכה מיד להכנס לקדושת שבת שהוא הגין עליו, כי א"פ שחטא וכו' מעלתו הרמה נאבד והלך, והיה יכול להתיישב מאד מאד מגודל נפילתו, הרי שבת הגין עליו כאשר זכה לשמור השבת ויצא מאחזית הרע והתחיל לחזור להשיג כבוד השי"ת ועשה תשובה מתוך הרגשת נוראת גדולת השי"ת א"פ שנפל כל כך, הרי בזה נמשך דרך הבקיות ששוב לטווח ממה שעושר עליו ולהתחיל לשיר ממוזר שיר ליום השבת, א"פ שלאורה הוא איבד כל כך הרבה מדרגות, לא הסתכל על זה כי בכח השבת היה מלא תודה להשי"ת שישא בדימוס זכאי בדין, והרי אז בשבת נשלם מציאות אדם, כי קדושת השבת הוא תכלית הריצונו והעליה של כל אדם, וגם אם כאשר נסגר ח"ו שפע אור השבת ואינו זוכה להתעורר בשבת זו, מה איכפת לו, הוא עושה את שלו וממלה בכבוד השם ביום השבת, והרי שכלל דרכי התשובה נמשכים עליו ע"י עבודת קבלת שבת כראוי.

אנשי מעשה

ה'עיוור' שראה וה'קמצן' הנדיב

באותה תקופה בו חי המנגן ה"עיוור" התפרנס גם עשיר קמצן שכולם סלדו ממנו וגינאו אותו על שאינו מושיט אפילו פרוסת לחם לעני רעב. תמיד השיב ריקם את הדלים והאביונים שפנו אליו. לעומת קמצן זה, באותה עיר דו יהודי גביר בעל צדקה גדול ונכבד שהתפרנס בכל הסיביבה כולה במידת טובו וחסדו, הוא סיפק אוכל לכל עניי העיר ולא נשאר עני אחד שלא דאג להכניס צרכי שבת לביתו בכבוד הראוי. וככל שנדיב הלב הלזה התפרנס לשבח בצדקת פזרונו ונדבותו, כן היה שמו של אותו עשיר קמצן לגנאי בעיני הבריות, ממש 'כיתרון האור מן החושך'. ויהי היום והגיעה ענתו של העשיר הקמצן להיפטר מן העולם. נפטר הקמצן, אך איש לא התאבל עליו, מי שידו קפוצה ולבו נעול, אין אדם מצטער בהערדו. ולא זו בלבד, אלא שהעניינים גם קיללו אותו ו"הספידו" אותו כיאה וכנאה לכיליי שאינו מרחם על דללים... למחרת הלכו עניי העיר כמנהגם אל ביתו של בעל הצדקה נדיב הלב לקבל ממנו לחם חוקם. אך הפעם קיבלם בעל טובתם בסבר פנים

אחרות. "אין לי עוד מה לתת - אמרו ועיניו דומעות - כי הצדיק שהפקיד בידי ממון לחלקם לכם, נסתלק כבר מן העולם... ואם תשאלו מי הוא אותו צדיק נסתר שפירנס אתכם שנים רבות בהצנע? הרי זה הקמצן שנפטר ביום אתמול, זכר צדיק לברכה... והיות שלא רצה ליהנות מן הכבוד עבור הצדקה היוצאת מתחת ידו, וברצונו במוצת צדקה שלימה ללא פניות והרהורי גאות, מסר את הכסף לי, לחלקו לנצרכים, והשביע אותי שלא אגלה את הדבר לשום נבוא כל עוד הוא חי. ועכשיו פג כח השבועה והנני מגלה לכם דברים כהווייתם..." געה האישי בכני גדול והעניינים בכך עמו על הצדיק הנסתר שנסתלק מן העולם בצניעות. הבעל שם טוב הקדוש סיפר לתלמידיו על שני צדיקים נסתרים אלו, וכשסיים לספר, פנה אל תלמידיו ושאלם: "מי יותר חשוב, ה'עיוור' שראה' או 'הקמצן העשיר'?" ולא ידעו התלמידים להשיב לו, שהרי מי יכול לעצום את עיניו כל ימי חייו?! הרי זו מסירות נפש כפשוטה! מאיך, יהודי המפוזר צדקה במשך שנים רבות בסתר, בזמן שכולם סבורים שהוא קמצן ומבזים ומקללים אותו, מי יכול לשער גדולתו? אמרו להם הבעל שם טוב: "אמנם כן, גם בעולמות העליונים לא יודעים מי חשוב יותר, כי שניהם מעלתם נשגבה לאין שיעור" - - -

פתח וסיפר רבינו הק"ה בפני אנשי שלומו:

בימי הבעל שם טוב הקדוש, חי יהודי 'כליזמר', שהתפרנס מנגינה בפני קהל בעת שמחת חתונה. והייתה נגינתו עריבה לאזנן, ומעוררת שמחה ורהורי תשובה בלב כל השומעים. ברם, היה הכליזמר 'סגי נהור', עיניו סתומות תדיר ואינן רואות כלל.

ויהי היום והמנגן חלה את חוליו האחרון והגיעה להיפטר מן העולם, הגיעו בניו להיפטר ממנו ומה הופתעו לראות את עיניו פקוחות והוא מביט בהם... "בניי היקרים" אמר האב, "סבורים הייתם, כמו כולם, שעיוור אני. לא ולא. עיניי בריאות וטובות. אלא שמכיוון שמתפרנס הייתי כל ימי מנגינה בחתונות, וירא הייתי שמא אנש, קיבלתי על עצמי לעצום את עיניי עד יומי האחרון. ומכאן מבקש אני שעל כל פנים כאשר ידמן לכם ניסיון, תעצמו עיניכם - - -

השתוממו הבנים עד מאוד. ואז עצם אביהם את עיניו, והשיב נשמתו הטהורה לבוראו. וכשנפטר, כשבאו הבונים לבכותו והמספידים לספדו, התברר לכולם כי המנגן הנגינו לא היה עיוור כלל, אלא שמציעורו נטל על עצמו לעצום את עיניו מלהסתכל במראות אסורים. ועיניו הסתומות באמת מאירות זוהרות הוי - - -

